

[Nør Christensen]

ikke er tale om kritik af FN i denne forbindelse. CD har fuld forståelse for, at forhandlinger om internationale problemer ikke alene er vanskelige; disse forhandlinger balancerer ofte på grænsen til det næsten umulige, meget tæt på det til tider næsten håbløse; men FN må meget gerne arbejde videre på det kendte grundlag. CD ønsker FN held og lykke med det fortsatte arbejde.

Hertil vil jeg gerne føje, at det er vigtigt at fremhæve, at FN som sådan ikke står alene. Der foregår et helt naturligt samspil i den anledning, og som udenrigsministeren jo også sagde det, er der også de helt uformelle drøftelser, som finder sted, og de er af den allerstørste betydning. Netop disse drøftelser af uformel karakter kan måske ind imellem være af mindst lige så stor værdi som den officielle del. Jeg sagde udtrykkelig »måske«, og jeg har altså ikke påstået det.

For alle lande i FN, også de ikke-demokratiske lande, må det efter CDs opfattelse være en selvfølgelig ting, at disse lande øver en naturlig, konstruktiv indsats i bilæggelsen af eksisterende konflikter, og selvfølgelig allerhelst afværger truende konflikter. Måske kunne FN i fremtiden i højere grad rette søgelyset mod de truende konflikter og specielt øge indsatsen på dette område. Jeg tror nemlig på, at det ville være mange gange lettere at få synspunkterne til at bevæge sig mod hinanden, før konflikter opstår, og inden det er kommet til fjendtlige handlinger. Når først fjendtligheden er brudt ud i lys lue, er det vel indiskutabelt, at situationen er tifold sværere at håndtere. Modsætninger opstår som bekendt først og fremmest, fordi mennesker har stirret sig fuldstændig og aldeles blinde. Kan man fra FN's side gribe tidligere ind og fjerne blindheden, så har FN spillet en stor betydning, og i hvert fald en større rolle end den at løse konflikter. Grundprincippet må altså være, at det er bedre at forebygge end at helbrede.

Jeg har gjort lidt ud af dette, at FN griber tidligere ind, også fordi jeg er enig med udenrigsministeren i, at regionale konflikter i dag hæmmer fremskridt og international afspænding og nedrustning. Netop de regionale konflikter er der jo rigeligt af – jeg kan jo bare nævne lande og områder som f.eks. Mellemøsten, Mellemamerika, Afghanistan, og som CDer naturligvis også Sydafrika. Disse konflikter har vi jo behandlet, og uden at

jeg på nogen måde skal lege spåmand, må det være stensikkert, at vi i fremtiden også vil få disse forhold til debat her i tinget. Nyten heraf diskuteres ivrigt rundt omkring.

Jeg vil gerne afslutte mit indlæg med at udtrykke håb om, at FN's stemme øges i såvel højde som i vægt. Når jeg siger højde, såvel som jeg siger vægt, kræver det måske en lidt nærmere forklaring, som jeg selvfølgelig også meget gerne giver, fordi det har en klar relation til den foregående del af mit indlæg. Højden af stemmeføringen mener jeg skal bruges til at råbe parterne op i tide, inden konflikter opstår, og vægten skal bruges til at få afsluttet eksisterende konflikter på grundlag af rimelige politiske aftaler. FN kan ved at skride ind i tide bidrage til at sikre fremskridt mod afspænding og nedrustning på det internationale plan, og jeg håber, at FN's 40 års jubilæumsår bliver det år, som vil være i stand til at bekræfte dette.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for en både grundig og klar redegørelse, som jeg synes på en meget fin måde klarlagde, hvad regeringen har gjort og gør i FN's generalforsamling for at arbejde aktivt for international afspænding og nedrustning.

Jeg vil så i mit bidrag her i dag, når jeg skal vurdere Danmarks muligheder for i FN at arbejde aktivt for international afspænding og nedrustning, komme noget ind på de tanker, som FN's generalsekretær flere gange er kommet med over for generalforsamlingen. Han har jo flere gange overvejet nogle af de samme spørgsmål, som vi debatterer her. Hvis man læser hans redegørelser, fremtræder de jo som stærke bekendelser til FN som det centrale organ for opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed. De fremstår også – og med rette – som en indtrængende appel til alle medlemslande, men nok ikke mindst til USA og Sovjetunionen, om at leve op til det ansvar, de har påtaget sig som medlemmer af FN og dermed som underskrivere af FN-pagten med dens stærke forpligtelser til at løse uoverensstemmelser ved forhandling i stedet for ved militær konfrontation.

Der er desværre gode grunde til generalsekretærens gentagne stærke appeller, for der